

[Ministeren for offentlige arbejder]

ter for at drage den slutning, at det, der her lægges op til, er et nyt og stort departement.

Jeg takker også hr. Ivar Hansen for den venlige bemærkning om, at lønmodtagernes interesser bør være repræsenteret i et statens teleråd, samtidig med at jeg selvfølgelig også noterede mig de øvrige ønsker, som hr. Ivar Hansen havde i den forbindelse.

For at der under sagens videre gang ikke skal være nogen form for misforståelser, vil jeg i øvrigt om statens teleråd og for den sags skyld også med baggrund i hr. Ivar Hansens udtalelser sige, at et statens teleråd ikke forudsætter særlig lovhjæmmel. Den lovhjæmmel, som jeg allerede har, og som ligger til grund for telefontilsynet, er en lovhjæmmel, som også danner grundlag for et statens teleråd.

Statens teleråd får, jævnfør de tanker, som jeg har været fremme med herom i min redegørelse, ikke andre eller flere muligheder for at give telefonselskaberne pålæg eller kontrollere dem, end telefontilsynet har i dag. Jeg har i min redegørelse præciseret, at disse muligheder også er fuldt tilstrækkelige. Det nye er, at disse muligheder skal udnyttes efter min opfattelse mere konsekvent og målrettet end hidtil.

Der er, som i redegørelsen sagt, fuld kontrol med anlægsvirksomhed, takster, kapitaltilgang og aflønningsforhold. Tilsynsbeføjelserne er nøje udformet i koncessionerne og baserer sig i øvrigt på koncessionslovene fra 1919 og 1922. Efter disse love er der forbeholdt staten adgang til at føre indgående tilsyn såvel med koncessionshavernes anlæg og disses drift som med den forretningsmæssige ledelse af virksomhederne efter regler, der fastsættes af ministeren.

Det andet væsentlige element i nyordningen er, at den stærkere koordination skal omfatte alle fire teleadministrationer, altså også post- og telegrafvæsenets televirksomhed. Der skal heller ikke nogen speciel lovhjæmmel til dette sidste.

Det er meget væsentligt for mig at få dette tilkendegivet for også på den måde at undgå enhver form for misforståelse i de videre overvejelser om etablering af et statens teleråd. Den lovhjæmmel, der skal til for at etablere et sådant teleråd, er en lovhjæmmel, man allerede har.

Må jeg i fortsættelse heraf gøre en enkelt bemærkning i anledning af den udtalelse,

som hr. Poul H. Møller fremsatte i forbindelse med sin omtale af statens teleråd. Hr. Poul H. Møller sagde: vi er bange for, at staten gennem statens teleråd kan stramme grebet om telefonselskaberne. Nu er jeg ikke så meget for at bruge udtrykket »stramme grebet«, men når det nu er anvendt, må jeg vel også anvende det. Derfor vil jeg sige det på den måde, at der ikke er mulighed for at stramme grebet mere, end den hidtil gældende koncession åbner mulighed for, således som den har gjort gennem flere år.

Næsten alle ordførere har talt om Møn og om Sønderjylland, og det gjorde også hr. Ivar Hansen, der spurgte direkte, om Møn og Sønderjylland fortsat bør henhøre under post- og telegrafvæsenet. Hr. Grove og hr. Ib Christensen stillede det samme spørgsmål for et øjeblik siden.

Med baggrund i disse spørgsmål vil jeg gerne sige – og det fremgår af min redegørelse, som jeg har afgivet til folketinget – at det nye teleråd, altså statens teleråd, efter min opfattelse vil få en vigtig opgave med hensyn til at gennemgå opgavefordelingen mellem teleadministrationerne; det gælder i høj grad også i geografisk henseende. Mere skal jeg ikke sige om dette spørgsmål for nærværende, men jeg skal da ikke nægte, at et tilfælde som Møn nok umiddelbart kan synes at være en rest fra fortiden, hvis det må siges på den måde fra min side.

Hr. Grove gjorde nogle bemærkninger om statens teleråd og rådets sammensætning, og også andre ordførere har været inde på spørgsmålet om telerådets sammensætning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at visse bemærkninger fremført her i dag om rådets sammensætning må bero på misforståelser og tilsyneladende også på et manglende kendskab til de bestemmelser, der indeholdes i de omtalte koncessioner. De koncessionsbestemmelser, som vi har i dag, og som gælder for de tre telefonselskaber, giver mulighed for en meget effektiv styring.

Med baggrund i denne sidste bemærkning står jeg også i høj grad uforstående over for den måde, hvorpå hr. Kurt Hansen for et øjeblik siden kritiserede min redegørelse og samtidig gjorde sig til talsmand for et statens enhedstelevæsen. Et statens enhedstelevæsen kan man jo ikke få uden de fornødne politiske beslutninger her i salen, og med den sammensætning, tinget har – al respekt for